

MARTINUS

ET GLIMT FRA
VERDENSGENLØSNINGEN

MARTINUS INSTITUT

København 1969

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

Logos-Tryk

1. KAPITEL

Et tidløst foredrag

En dejlig solskinsdag for snart to tusinde år siden lød der en røst ned over skråningerne ved den vidunderskønne Genesareth sø i Galilæa. Røsten var ganske vist en menneskelig stemme, men ordene kom fra et tilværelsesplan, der lå langt hinsides den jordiske sfære. De kom fra en kosmisk verden, transformeret ned til en tusindtalligskare, der forundret lyttede til den himmelske røst. Ord og sætninger var ligefrem lysende kaskader af varmende og inspirerende beretninger om de altbeherskende kærlighedslove, hvormed en evig, alvis og almægtig Guddom styrer det uendelige verdensalt. At det ikke var et almindeligt foredrag, der vibrerede fra talerens læber,

bliver synligt derved, at dets overjordiske klange ikke blot inspirerede og varmede den betagede skare tilhørere på bjergets skråning, det var en tale til hele verden, til hele menneskeheden. Det var en hilsen fra Gud til kommende årtusinders generationer. Det var en oplysende kærlighedstale til konger og fyrster, rige og fattige, glade og sorgfulde, syge og sunde, materialister og religiøse, røvere og helgener. Og endnu i dag høres den himmelske røsts lysende klange af dem, som har øren at høre med. Begivenheden på den stille solskinsdag ved den bibelske sø imellem Galilæas bjerge blev tidløst. Ned gennem tiderne blev menneskene ved med at strømme til dette guddommelige foredrag. Den lille skare på de få tusinde voksede og voksede og blev til millioner og atter millioner af tilhørere. Og den guddommelige hilsen fra den galilæiske bjergskråning vil fortsætte med at lyse sin velsignelse og vejledning over jordens menneskehed igennem nutiden og videre frem over nye kommende årtusinder. Alle vil komme til at opleve det evige foredrag. Thi uden oplevelsen af lyset i dette foredrag ingen som helst ver-

densgenløsning, ingen som helst befrielse fra mørkets sfære.

2. KAPITEL

Guds gave til menneskeheden igennem verdensgenløsningen

Igennem en verdensgenløseres mund gav Gud menneskene sin velsignelse i form af en verdensgenløsning, hvilket vil sige: en befrielse eller vej ud af mørket, ud af uvidenhedens, brutalitetens, krigens og lidelsernes, sorgens og hadets vælde. Den guddommelige vej til lyset er anlagt i form af det strålevæld af lysende beretninger om de evige kærlighedslove for liv og væremåde, Gud åbenbarede igennem verdensgenløserens røst på bjergskrånningen ved den galilæiske sø. Denne Guddommens åbenbaring af lysets vej bliver stadig fornyet og udstråler med større og større glans Guds evige ånd, alt eftersom menneskene udvikler sig og kan tåle mere og mere af det guddommelige lys. Det åbenbarede fore-

drag, den såkaldte „Jesu bjergprædiken“, var intet mindre end den evige sandhed i et sådant lys, at den gjorde sit ophav til „vejen, sandheden og livet“. Det var ikke så mærkeligt, at verdensgenløseren Jesus af Nazareth kunne sige om sig selv: „Jeg og Faderen vi er et“. Det var jo derfor, han blev jordens frelser og var inkarnationen af Guds primære bevidsthed, den evige sandhed eller livsmysteriets løsning. Han var således en fuldt kvalificeret vejleder og fører for alle andre, der vil vandre ad lysets eller fredens vej.

3. KAPITEL

Verdensgenløsningens tale ovenfra og nedenfra

Hvad er det da, der således gør et væsen til vejen, sandheden og livet, og som stadig med fornyet kraft åbenbarer lyset fra bjergprædikenen og fremdeles vil lyse for den ufærdige menneskehed årtusinder fremover, til den bliver totalt fuldkommen, og

hvert enkelt menneske selv er blevet „vejen, sandheden og livet“, er blevet til „mennesket i Guds billede efter hans lignelse“? I Mattæus-Evangeliets 5., 6. og 7. kapitel lyser den guddommelige bjergprædiken fra bogens blade. Der har man vejen, sandheden og livet, således som dette guddommelige livsfundament blev åbenbaret fra verdensgenløserens læber. Her møder vi livets mening og loven for tilværelse. Hedder det ikke netop her blandt meget andet: „Salige ere de fattige i ånden, thi himmeriges rige er deres. - Salige ere de som sørge, thi de skulle husvales. - Salige ere de sagtomdige, thi de skulle arve jorden. - Salige ere de, som hungre og tørste efter retfærdighed, thi de skulle mættes. - Salige ere de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed. - Salige ere de rene af hjertet, thi de skulle se Gud. - Salige ere de, som stifte fred, thi de skulle kaldes Guds børn. - Salige ere de, som ere forfulgte for retfærdigheds skyld, thi himmeriges rige er deres. - Salige ere I, når man håner, forfølger og lyver eder alle hånde ondt på for min skyld. - Glæder og fryder eder, thi eders løn skal være stor i

himlene; thi således have de forfulgt profeterne, som vare før eder” Og således fortsættende vibrerer den evige sandheds lysende strålevæld fra verdensgenløserens bjergprædiken igennem verden den dag i dag, suppleret og forenet med Guds tale igennem naturens åbenbaringer i den fysiske verden, opsummeret som lyset i den materialistiske videnskab, så den almægtige Guds røst kommer til at åbenbare sig både fra oven og fra nedenunder og dermed efterhånden bliver forenet i en sand videnskab: „Talsmanden den hellige ånd”. Denne guddommelige videnskab vil igen være fundament i verdensgenløsningens sidste epoke idens førelse af menneskeheden imod fuldkommenheden eller færdigskabelsen „i Guds billede efter hans lignelse”.

4. KAPITEL

Verdensgenløserens autoritet

Hvad er det, der giver verdensgenløseren den store åndelige autoritet? Det er hans

kosmiske bevidsthed, hans permanente besjæling af den hellige ånd, der netop er det samme som Guds bevidsthed. Det var i kraft heraf, at Jesus var „et med Faderen“. Hvordan skulle et væsen med en sådan bevidsthed og et sådant forhold til Gud kunne være uden en altovervindende autoritet? Hvordan skulle et sådant væsens ord være urokkelige ikke blot igennem årtusinder, men igennem selve evigheden, hvis ikke de var evige sandheder? Taler de ikke til millioner af mennesker verden over den dag i dag? Udgør de ikke netop koncentrede kosmiske facitter, der rummer selve livsmysteriets løsning? Er det ikke Kristi ord og ånd, der hver midvinter sætter gigantiske kærlighedskræfter i gang hen over jorden i form af juleglædens indtog i ethvert hjem, i enhver borg, i enhver hytte. Og lyste hans varmende kærlighed ikke tilgivelse ned fra korset til hans hånende og bagtalende mordere? Og lød den evige sætning ikke igennem rummet: „Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre“? Var det ikke netop den verdensfrelsende vej til den virkelige, absolutte fred, vejen til det evige lys, han her åbenbarede i sin egen være-

måde for verden? Var det ikke netop denne hans egen verdensfrelsende væremåde, der her stadfæstede hans totale opfyldelse af kærlighedsloven som „mennesket i Guds billede efter hans lignelse”? Det er ikke så mærkeligt, at han med stor autoritet kunne sige om sig selv: „Jeg er opstandelsen og livet, hver den som tror på mig skal leve, om han end dør”. Hvem kan med sandhed sige disse ord andet end det menneske, der netop ligesom verdensgenløseren var inkarnationen af Guds væremåde eller den evige sandhed?

5. KAPITEL

Hvad det betød at tro på verdensgenløseren

Det er ikke så mærkeligt, at hver den som troede på verdensgenløseren, der var inkarnationen af selve Guds førelse af menneskeheden, måtte tro på et evigt liv og dermed være befriet for den udbredte overtro, at den såkaldte „død” er en total udslettelse

af liv og tilværelse, altså en total udslettelse af det levende væsen. At tro på verdensgenløseren var det samme som at være gennemtrængt med hans bevidsthed, hans viden, vejledning og inspiration til at leve i håbet og troen på et evigt liv, befriet fra mørket, hadet, krigen og lidelserne. Enhver der troede på ham måtte virkelig til sidst opstå af uvidenhedens og overtroens forestillinger om en altudslettende døds eksistens og alle de hertil knyttede sorgens og depressionens mørke tankeklimaer. Men denne tro på verdensgenløseren, troen på det altoverstrålende lys fra hans bjergprædiken førte millioner af mennesker ind i en begyndende fødsel af en ny human verdenskultur, baseret på en opfattelse af Guddommen mere som en kærlig fader, som man kan lære at elske, end som en vred, hævnende og straffende Guddom, som man må frygte. Igennem denne verdenskultur har bjergprædikenen nu snart igennem to årtusinder lydt til menneskeheden og vil endnu et stykke tid frem give genlyd igennem tusinder af kirker verden over. Hvad har denne kultur da givet menneskeheden? Den har gennemtrængt den røveriske og morderiske

vikingekultur med humane idealer fra verdensgenløserens væremåde. Den forbyder at myrde, røve, plyndre, stjæle, lyve og bedrage, kort sagt, den forbyder enhver at genere sin næste og søger at beskytte denne næste med sin øvrighed, sit politi og retsvæsen. Med sine hospitaler og sygehuse søger den at komme de syge og lidende til hjælp. Med sin forsorg for forældreløse børn og gamle mennesker skaber den beskyttelse for væsener, der ellers ville være vanskeligt stillet. Er det ikke ånden eller lyset i lignelsen om den barmhjertige samaritan, der her lyser og varmer i daglig praksis? Hvad med alle de mange andre humane goder og fordele: skoler, universiteter og læreanstalter med tilhørende mere eller mindre gratis undervisning, som den forhenværende vikingekultur i dag skænker sine indbyggere eller borgere? Er det ikke netop lyset fra bjergprædikenen eller verdensgenløsningen, der her vibrerer, funkler og lyser? Og er det ikke netop dette verdensgenløsningens lys i vikingekulturen, der bevirker, at denne bliver udtrykt som „den kristne verdenskultur”? Jo, troen på verdensgenløseren har ikke været forgæ-

ves. Den har skabt begyndelsen til den fre-
dens verdenskultur, der skal gøre hele men-
neskeheden til en hjord og en hyrde, til et
folk med en Gud og en religion: den evige
sandhed eller livsmysteriets løsning som
afklaret kendsgerning eller virkelighed og
den heraf følgende juleevangeliets fred på
jorden og dens store velbehagelighed for
menneskene.

6. KAPITEL

Vikinge- eller hedningekulturen i kristendommen

Men verdensgenløsningen er endnu ikke
færdig eller fuldbragt. Menneskeheden er
endnu ikke blevet befriet for hedenskabet
eller mørkets magter, den dyriske eller
dræbende natur i menneskets mentalitet el-
ler psyke. Den sande kristendom eller kær-
lighedsloven: „Du skal elske Herren din
Gud med hele dit hjerte og med hele din
sjæl og med hele dit sind” er endnu langt
fra sin opfyldelse i menneskehedens være-

måde. Og hertil kommer også dette: „Du skal elske din næste som dig selv”. Det er verdensgenløsningens opgave at vejlede mennesket frem til at kunne opfylde disse to bud. Evnen til at kunne opfylde disse to bud gør væsenet til „mennesket i Guds billede efter hans lignelse”. Det er slutfacittet på verdensgenløsningens mission. Så længe mennesket ikke kan præstere dette slutfacit i sin daglige væremåde er det endnu et ufærdigt menneske og har brug for verdensgenløsningens vejledning. Det er ikke vanskeligt at se, at kristendommen i virkeligheden kun er i sin begyndelse. Menneskene er endnu på mange måder, åndeligt set, mere eller mindre indesluttet i vikinge- eller hedningekulturen. Denne kultur eksisterer i form af alle de foretelser i væremåden, der ikke opfylder Kristi påbud eller loven for fuldkommen tilværelse. Og lad os se lidt på menneskene i den moderne kultur af i dag. Opfylder menneskene her de kristne påbud? Elsker menneskene her deres fjender? Velsigner de dem, som forbander dem? Gør de godt imod dem, af hvem de bliver hadet? Og beder de for dem, af hvem de bliver krænket og forfulgt? Tilgiver de

den næste, der er ond imod dem, indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange daglig? Regner de med, at hver den der ombringer ved sværd, selv skal omkomme ved sværd? Regner de også med dette påbud, når de går på lystjagt og lystfiskeri eller på anden måde er meddelagtige i de milliondrab på dyr, der sker på grund af den tusindårige overtro, at animalsk føde er en livsbetingelse for mennesket? Har det ikke vist sig, at de „kristne” stater er de stærkeste krigsfolk i verden? De har været de dygtigste til at dræbe og undertvinge andre folk på jorden. De har været de dygtigste til at ombringe ved „sværd”. Hvordan så med den ombringelse de dermed selv er blevet prædestineret til? Er det ikke netop den katastrofale ombringelse, vi ser i form af det ocean af sygdomme, menneskene ligger under for og med al deres kraft kæmper imod? Hvad er sygdomme? Sygdomme er det dræbende princip i organismerne. Hvordan skal menneskene kunne blive fri af sygdommene, så længe de selv opretholder deres organismer på et fundament af drab? Hvordan skal de i deres skæbne blive fri af andres større eller mindre udfoldelse af

det dræbende princip, når de selv søger at opretholde deres liv eller skæbne i kraft af det samme princip? Hvordan kan et samfund af sådanne væsener være andet end et primitivt, hedensk samfund, baseret på vikingeånd, være en slags højere dyrerige? En „virkelig kristendom” baseret på bjergprædikenen eller verdensgenløsningens lysende og varmende solskin udgør et sådant samfund absolut ikke. Jordens menneskehed repræsenterer endnu ikke en virkelig og „sand kristendom”, den der udelukkende kun kan manifesteres i kraft af overholdelsen af alle verdensgenløsningens påbud. Den grad af kristendom jordens mennesker af i dag repræsenterer, er endnu meget ringe trods de tidligere nævnte mange lyse goder, den har skænket menneskeheden. Kristendommen er endnu ikke blevet menneskehedens fundamentale livsbasis. Her er det stadig sværdets magt, man baserer stat, kultur og væremåde på. Kristendommen er endnu kun en lille spæd plante, der er ved at skyde op igennem hedenskabets store vildnis.

7. KAPITEL

Djævlebevidsthed eller antikrist

Når kristendommen ikke har kunnet nå frem til en højere udfoldelsesgrad end tilfældet er, skyldes det den omstændighed, at menneskene skulle udvikles til en kulmination i modsætningen til kristendommen, hvilket altså vil sige til „antikrist”. Medens kristendommens lys er kærligheden, er antikrist det samme som hadet og hvad dermed følger, som f. eks. frembringelse af alle former for våben lige fra de mest primitive og enkle og op til atom- eller kernevåben, bakterievåben og andre slags helvedesbefordrende dødsmidler. Det er ikke just det kristne livsprincip: „Stik dit sværd i skeden, thi hver den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd”, man her tilsigter. De store verdenskrige vi har oplevet i dette århundrede viser, at man ikke viger tilbage for at anvende disse gigantvåben, med hvilke man har forøget sin drabskunnen millioner af gange og har allerede i kraft heraf prøvet at udslutte storbyer med deres befolkninger og kulturværdier. Det

er altså det dyriske princip i mennesket, der således kommer til udløsning. Men da det i menneskets udfoldelse er millioner af gange mere effektivt end hos dyrene, kan man ikke kalde disse væsener for „dyr”. Da denne dyriske manifestationsform udgør den totale modsætning til den absolutte menneskeform, der er det samme som kristusmanifestationsformen, kan man heller ikke udtrykke dette dræbende væsen som et virkeligt „menneske”. Vi kan kun udtrykke denne kulminerende modsætning til kristusbevidstheden eller kærligheden som det, Bibelen udtrykker under begreberne „djævelen” eller „den onde”, der igen er det samme som „antikrist”. Det er altså denne antikrist-mentalitet, der i særlig grad har holdt på at kulminere her i vort tyvende århundrede i form af verdenskrige med deres kølvand af koncentrationslejre og torturkamre, raceudslettelsesforsøg, røveri og overfald, had eller antipati, kold eller varm krig stater såvel som personer imellem. Gudløse ideologier søges mere eller mindre ved diktatur, vold og magt påtvunget menneskene, ligesom de søger at berøve dem evnen til at tænke frit ud fra egne erfaringer.

ger og følelser. Hvordan skal en sådan spændetrøjebelagt tænkning kunne være udtryk for kultur? Og hvordan skal en kultur kunne repræsentere kristendom ved hjælp af atom- eller kernevåbnenes udløsning af intet mindre end helvede? Det er ikke så mærkeligt, at mennesker er bange for mennesker. Menneskene spejder mod himlen og begynder at håbe på hjælp et eller andet sted fra. Der er mennesker, der begynder at forstå, at vejen til lyset, til verdensfreden, ikke kan tilkæmpes ved hjælp af myrderi og lemlæstelse af andre levende væsener, og vi skal nu se, at det ikke er slagtekniven, sværdet eller brintbomben, der er vejen til lyset, men at det derimod udelukkende er lyset i verdensgenløsningens livsbefordrende påbud, lyset i solskinsforedraget fra Galilæas bjerge, samt lyset fra Sinai bjergets massive tinder: moselovens ti bud i et: „Du skal ikke ihjelslå”, der udgør den evige verdensfrelsende vej.

8. KAPITEL

Hvorfor verdensgenløsningen
tilsyneladende har tabt sin vej-
ledende magt over menneskene

Verdensgenløsningen har absolut ikke tabt sin magt over menneskene, men menneskene har foreløbigt tabt deres forbindelse med verdensgenløsningen. De er i stor udstrækning blevet det, vi udtrykker som „antikrist“. Antikrist er udtryk for alt mørket i verden, alt hvad der går imod kærlighedsloven og dermed imod verdensgenløsningen. Alle de mennesker, der går imod verdensgenløsningen, imod kærlighedsloven, er umodne eller immune for forståelsen af den grad af kærlighed og væremåde, som kom til udtryk igennem bjergprædikenen ved Genesareth sø. Mennesker der ikke kan tro, at der eksisterer en Guddom, er nødsaget til at blive gudløse eller materialistiske. Det religiøse instinkt, der danner basis for evnen til at tro, er degenereret hos dem. Derimod er deres intelligens kommet i en meget stærk udvikling. Men da man ikke med den kan opleve de eviga takta eller

livsmysteriets løsning, er man stadig nødsaget til at være gudløs eller materialist. Og da de evige fakta alle hver især er et led i udfoldelsen af universets grundtone, kærligheden, ligger de på et sanseplan, der ligger hinsides intelligensevnen og de fysiske sanser. De kan kun opleves med intuitionsevnen som evige facitter, hvis detaljeringer man med intelligensevnen kan gøre sig begribelig. Men intuitionsevnen kommer ikke til sin rette udvikling, før mennesket har fået udviklet en vis human evne, der er det samme som næstekærlighed. Den højeste oplysning, de evige fakta, verdensaltets hemmeligheder, er ikke tilgængelige for mennesker, der endnu kan nænne at hævne, hade og forfølge andre væsener. Livet kræver stor åndelig modenhed af den, det indvier med kosmisk bevidsthed. Denne modenhed kan verdensgenløsningen absolut ikke give menneskene. Den fødes automatisk som et resultat af væsenets mørke eller lidelsesfulde og ulykkelige skæbne. Denne skæbne er igen identisk med virkningerne af de lidelser eller den gene, væsenet igennem sin ufærdige væremåde, enten i dets nuværende eller i tidligere liv,

selv har påført sin næste, hvilket vil sige: andre levende væsener.

9. KAPITEL

Menneskenes fysiske tilværelse
er en kosmisk indvielse

Vi har nu set, at „kristendommen“, således som vi har den fra gejstligheden og kirken, ikke er nok til at befri menneskeheden fra dens primitive krigs- og sygdomsfyldte livsepoke. Vi har set, at vikingeånden florerer og i stor udstrækning behersker verden, og at den kirkelige kristendom følger en nedadgående tendens, den er i forfald. Menneskene er i færd med at miste deres religiøse instinkt eller det, der bevirker, at de kan „ane“ en højere verdens eksistens og derfor har evne til at kunne tro på åndelige førere eller verdensgenløbere, tro på autoriteters udsagn, ja endog ganske uden nogen som helst intellektuel forståelse af disse udsagn. Og således er menneskene igennem årtusinder blevet

ført ved autoriteters forkyndelser og ud-sagn. Men nu er menneskenes religiøse instinkt i færd med at degenerere, fordi en anden evne er begyndt at tage til i udvikling. Denne evne er intelligensen. Eftersom denne evne tager til i udvikling, kan mennesket ikke mere føres ved tro eller autoriteter. Dette gælder for mennesker under verdensgenløsningens guddommelige lys i de andre store verdensreligioner lige så vel som for mennesker under det samme lys i kristendommen. Men det er heller ikke livets mening eller i kontakt med verdensgenløsningens forudsigelser om Guds skabelse af mennesket i sit billede, at menneskene skal blive ved med at være uselvstændige, blive ved med at være ligesom børn, der er afhængige af de voksnes indstilling. Menneskene skal selv blive åndeligt voksne, selv blive suveræne religiøse autoriteter. Det vi derfor bliver vidne til i dag: menneskenes stærkt religiøse forfald og den heraf følgende gudløshed, materialisme, våbenudvikling, kernevåben eller den millionfoldige drabskunken o. s. v., betyder således absolut ikke menneskenes undergang eller fortabelse, menneskene er evige

og dermed udødelige væsener. Menneskenes oplevelse af mørket udgør derimod et uundværligt led i Guds skabelse af mennesket i sit billede. Hvordan skulle noget væsen få evne til at opleve lyset uden dets kontrast. Hvordan skulle vi få medlidenheds- eller kærlighedsevnen udviklet, hvis vi aldrig nogen sinde kom til at opleve lidelse? Hvordan skulle vi i det hele taget kunne sanse uden kontrastprincippet? Kan man læse en hvid tekst, der ikke på nogen som helst måde adskiller sig fra det hvide papir, den er skrevet på? Hvordan skulle et fotografis lyspartier blive synlige og danne portræt, hvis ikke der samtidigt var skyggepartier på det? Lys og skygge eller kontrastprincippet er således fundamentet for al sansning. Dette gælder både fysisk og åndeligt. Og nu er tiden kommet, da menneskene netop i særlig grad er i færd med at opleve mørket for derigennem at blive bevidst i eller komme til forståelse af, at alt det, vi er vant til at kalde „det onde“, nok er lidelse og smerte, sorg og bekymring, sygdom og nød, men det har absolut ikke noget som helst med „evig fortabelse“, „evig pine“ eller „straf fra en

vred Gud" at gøre. Denne overtro vil verdensgenløsningen nu fjerne fra menneskeheden. Derimod er oplevelsen af det nævnte mørke et uundværligt led i „Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse“. Denne skabelse består ikke i at gøre væsenet udødeligt, for det er det i forvejen. Alle jeg'erne i de levende væsener er evige realiteter. Derimod består Guds skabelse af „mennesket i sit billede“ i en overføring af bevidsthed til det uvindende væsen og i at gøre det mere og mere levende, give det større og større oplevelses- og manifestationsmuligheder og de hertil krævede mere og mere udviklede fysiske og mentale organismer eller legemer. Det er denne udskiftning af organismer eller legemer, vi kalder „reinkarnation“. Og den voksende bevidsthedstilstand kalder vi „udvikling“. Udvikling er således det samme som Guddommens indpodning eller overførelse af sin bevidsthed, sin viden og kunnen til det levende væsen. Denne indpodning eller overførelse af bevidsthed, viden og kunnen udgør væsenets livsoplevelse, dets erfaringsoplevelse og dets manifestationer. Da denne tiltagende daglige

overføring af erfaringer har til formål eller opgave at bringe væsenet frem til at blive i „Guds billede efter hans lignelse“, der er det samme som det af Guds skabelse frembragte totalt færdige menneske, altså et væsen, der på alle måder er i kulminerende harmoni med Guds bevidsthed og væremåde eller den igennem verdensaltet åbenbarede kulminerende alkærlighed, alviddom og almagt, er alle menneskers fysiske livsoplevelse en „kosmisk indvielse“. Den fører dem frem til „kosmisk bevidsthed“, der er indgangen til det virkelige kosmiske liv i de højeste verdener hinsides reinkarnation og fysisk mørke, ulykke og lidelse. Styringen af denne væsenernes store indvielse befordrer Gud igennem verdensgenløsningen. Den realistiske eller direkte indpodning af bevidsthed befordres igennem væsenets egne lyse og mørke erfaringsoplevelser, der efterhånden gør dem modne til verdensgenløsningens højere og højere fortolkning af de evige fakta af livsmysteriets løsning. Vi skal i det efterfølgende dvæle lidt ved denne store indvielses tre særlige epoker, hver udgørende en grad af den store indvielse.

10. KAPITEL

Menneskehedens første grad af indvielse

For at kunne føres mod lyset ved hjælp af blot og bar vejledning kræves der således som forannævnt modenhed, hvilket vil sige: en evne til at kunne forstå vejledningen; dette gælder i åndelige såvel som i fysiske forhold. Da verdensgenløsningen kun har til opgave at give menneskeheden vejledning, kan dens mission kun komme til udfoldelse der, hvor menneskene er modne for den. Og er det ikke netop det, vi ser for tiden i den materialisme eller gudløshed, som behersker millioner og atter millioner af mennesker verden over? Disse mennesker er således for tiden ikke knyttet hverken til religion eller verdensgenløsning. De er umodne for alt religiøst. Det religiøse instinkt, der i tidligere liv bandt dem til religion eller gudsdyrkelse, er degenereret til fordel for udvikling af intelligensevnen. Men intelligensevnen er ikke en oplevelsessevne, den er kun en analyseringssevne. Med den kan man analysere og gøre

sig begribeligt, det man oplever. Selve oplevelsen befordres altså ved andre evner. Disse evner kommer blandt andet til funktion igennem de fysiske sanser. I tidligere liv, da væsenernes intelligensevne endnu næsten var latent, kunne menneskene kun vurdere deres oplevelser ved hjælp af det religiøse instinkt. Det gav dem evne til at „ane“, at der var et forsyn, en gud eller guder til. Derfor var de netop nødsaget til at måtte tro på et forsyn eller guder. Men rent fysisk var „anelse“ ikke nok. De måtte ligesom have denne bekræftet af en autoritet, altså af et væsen der i en højere grad end ved anelse vidste besked med de religiøse eller åndelige foreteelser. Et sådant væsen kender vi under begrebet „verdensgenløser“. Fra ham fik de den for deres religiøse anelse tilpassede autoritative bekræftelse, som de så kunne leve videre på. Da deres intelligensevne som nævnt næsten var latent, var det ikke nogen intellektuel eller videnskabelig autoritativ bekræftelse, de havde brug for. Dertil var deres religiøse anelse og den heraf følgende tro alt for stærk, den grænsede næsten til vished. Og med den næsten latente intelligensevne

ville de jo slet ikke have evne til at kunne forstå en virkelig intellektuel udredning af de evige og højeste fakta, det var noget, der først senere skulle komme. Alle endnu religiøst troende mennesker verden over hører til denne kategori, ligegyldigt hvilken religion de så end måtte være knyttet til eller har oplevet verdensgenløsningens lys igennem. Dette gælder naturligvis også de meget stærkt „troende” kristne. Denne kategori af mennesker har således deres på stærk anelse baserede tro på højere magter og har deres verdensgenløser for dem tilpassede autoritative bekræftelse af disse magters eksistens og befinder sig dermed lykkelige. Denne menneskenes første religiøse epoke, hvor de i kraft af deres religiøse instinkt, støttet og vejledet af verdensgenløsningen, urokkeligt „anede” højere psykiske eller åndelige magters, guddommes eller en guds eksistens alt efter deres midlertidige udviklingstrins opfattelsesevne eller instinktmæssige kapacitet, udgør den første grad af menneskehedens store indvielse.

11. KAPITEL

Menneskehedens anden grad af indvielse

Menneskehedens anden epoke i den store indvielse eller i Guds skabelse af „mennesket i sit billede .. ” er den, i hvilken mørket kulminerer. Det er den materialistiske og gudløse epoke. Det er denne, menneskeheden oplever for tiden. Den giver sig til kende igennem de mennesker, der ikke mere har den religiøse instinktevene. De kan derfor ikke mere „ane” Forsynets eller Guddommens eksistens og har dermed mistet evnen til at tro på nævnte. Da de kun kan opleve med fysiske sanser, kan de kun opleve fysiske eller skabte ting, som de kan analysere med deres nu stærkt fremtrædende intelligens. Da de kun kan opleve fysiske ting, har de kun disse ting at kunne analysere. Resultatet heraf bliver da også en kolossal materialistisk viden eller videnskab. Men denne videnskab er således kun en viden om rent materialistiske eller fysiske foreteelser eller ting. Den kan derfor ikke give menneskeheden livsmysteriets

løsning. Den kan ikke give nogen viden om sjæl og ånd eller det usynlige „Noget”, der åbenbarer sig igennem ethvert levende væsens organisme, og hvorved dette „Noget” bliver synligt som et „levende væsen”. Mennesker af denne kategori er således lukket ude fra livets åndelige eller kosmiske side. Det er denne gudløse og materialistiske epoke, Kristus har bebudet som „dommedag”, i hvilken „djævelen” skulle rase i al sin vælde. Og det er dette vælde, vi i foranstående har udtrykt som „antikrist”, „djævlebevidsthed” eller de manifestationer i menneskenes væremåde, der ligger totalt uden for kristendommens væremåde såsom krigsmanifestationer, vikingekultur eller hedenskab. Det er altså hele denne side ved menneskene, der endnu er ufærdig, den side i menneskenes mentalitet og væremåde, der endnu ikke er blevet omdannet til sand kristendom eller „mennesket i Guds billede”. Da menneskeheden efterhånden mere og mere mister sit religiøse instinkt, bliver den i tilsvarende grad uimodtagelig for verdensgenløsningens åndelige eller kosmiske vejledning. Den tiltagende materialisme fører menneskene bort

fra kirker og templer, bort fra verdensreligionerne, netop fordi disses vejledende materiale kun er tilpasset til at kunne modtages i kraft af det religiøse instinkt, som nu er stærkt degenererende eller døende til fordel for menneskenes fremtrædende intelligensudvikling. Og med denne udvikling accepterer menneskene kun absolutte kendsgerninger eller videnskab. Men da menneskene kun kan opleve ved hjælp af de fysiske sanser, kan de også kun iagttage fysiske foreteelser og opleve disse som kendsgerninger. Men da de endnu ikke har evne til selv at opleve åndelige og kosmiske realiteter og heller ikke kan tro på andres oplevelser, viden og forklaringer angående disse realiteter, har de heller ikke evne til at tro på verdensgenløsningens nye impuls: „Åndsvidenskaben” eller verdensaltets kosmiske analyser, der igen udgør livsmysteriets løsning i intellektuel form, tilgængelig for en udviklet intelligens, human følelse og intuition, er de nødsaget til at blive materialister eller gudløse. Man kan altså ikke opleve de kosmiske realiteter med intelligens alene, kun når denne er forbundet med de andre to evner i fremragende udvik-

let tilstand, kan mennesket opleve kosmisk materiale, der kan analyseres af intelligensen og dermed i tilsvarende grad opleves som kendsgerning eller absolut viden. Men uden den humane evne, altså næstekærlighedsevnen, og intuitionsevnen ville væsenet aldrig nogen sinde kunne blive i „Guds billede efter hans lignelse”. Da det imidlertid ikke er livets mening, at menneskene kun skal være i „djævelens billede”, være i drabskulturen eller hedenskabet, må menneskene have disse to højere evner udviklet. Men da de ikke tror hverken på Gud eller åndelige verdener, hverken på reinkarnation eller skæbneloven, er de mere eller mindre uimodtagelige for verdensgenløsningens vejledning, ganske ligegyldigt om denne er videnskab eller ikke. Derfor er der kun en eneste vej til udvikling af næstekærligheden eller den humane sans, denne vej er lidelse. Og i alle situationer, hvor menneskene ikke har næstekærlighed eller høj human sans, der skaber de lidelse for andre. Men virkningen af denne lidelse kommer, ifølge loven for bevægelse, uundgåeligt tilbage til sit ophav og udløser sig i dettes skæbne som lidelse. Skæbneloven

er uundgåeligt den, at „det et menneske sår, skal det høste“. Og ligeledes dette, at „det man vil, at andre skal gøre imod os, det må vi selv gøre imod dem“. Ser vi på menneskehedens epoke i dag, er der ikke noget overdrevet i at udtrykke denne som ragnarok eller dommedag. Over hele verden ser vi en kolossal tilbagevendende karma hjemsøge menneskene, virkninger af deres væremåde ikke blot i det nuværende liv, men også af deres væremåde i mange tidligere liv. Denne mørke karma- eller skæbnedannelse, dette resultat af djævlbevidsthed, vikingekultur eller hedenskab i nutidig og fortidig væremåde, afføder altså i menneskene den humane evne, den kærlighedsevne, hvormed man skal elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv. Men denne næstekærligheds praktisering eller udfoldelse afføder igen den kosmiske evne: intuitionen, i kraft af hvilken man kan opleve kosmisk bevidsthed, opleve Gud og verdensaltet eller livsmysteriets virkelige og sande løsning. Derfor bliver ragnarok, dommedag eller mørket i verden således en uundværlig epoke i Guds skabelse af mennesket i sit billede. Og vi må udtrykke

denne som den store indvielses anden grad.

12. KAPITEL

Tredie og sidste grad af menneskehedens store indvielse

Samtidig med, at vi er vidne til, at menneskeheden er inde i sin anden grad af indvielse, hvilket altså vil sige: indvielsen i mørket, oplevelsen af virkningerne af dens mørke eller dræbende væremåde, dens ufærdige tilstand, ser vi begyndelsen til menneskenes tredie indvielsesepoke. Alt eftersom menneskene kommer igennem mørket eller lidelsesepoken, er deres humane evne eller næstekærlighed blevet tilsvarende stærkt udviklet. De er nået frem til at få et større og større samvittighedsnag, hver gang de har begået en ond eller ukærlig handling imod deres næste. De begynder at ønske humanitet i alle foretagender. De ønsker humane love både over for dyr og mennesker. Igennem deres spæde,

men nu tiltagende intuitionsevne begynder de at føle, at mørket eller lidelserne ikke kan være noget tilfældigt, men må have en eller anden retfærdig årsag, være et led i en guddommelig plan eller mening. De begynder at lægge mærke til, at naturen i sine øvrige skabelsesprocesser eller foreteelser er absolut logisk, hvilket vil sige, at de er til glæde og velsignelse for levende væsener i deres slutfacitter. Disse mennesker ønsker at skabe fred i verden og er sjælen i fredsligaer, humane foranstaltninger, forsorg og dyrebekyttelse og lignende. De samme mennesker er naturligvis også antimilitarister, militærnægtere og modstandere af dødsstraf og af rå og brutale fængselsforhold. De er også imod at dræbe dyr og lever derfor kun ved vegetarisk føde. De er ligeledes internationalt indstillede og sympatiserer med tanken om en for alle lande fælles verdensregering. Alt hvad der går i retning af humane eller fredelige bilæggelser af stridigheder, har disse menneskers hele sympati. Mennesker med denne stærkt fremtrædende humanitet eller næstekærlighed er alle væsener, der har været igennem i alt fald hovedparten af

mørkets og lidelsernes epoke eller den store indivielses anden grad. Det viser deres stærke trang til at vænne sig af med al brutalitet, hidsighed, bebrejdelser, bagtalelse, usandfærdighed, ligesom de føler stærk antipati imod at leve på andres bekostning. De kendes også på deres store hjælpsomhed over for ulykkeligt stillede medvæsener. Som vi her ser, begynder lyset og varmen fra solskinsforedraget i Galilæa at lyse og varme i deres hjerter. Og deres bevidsthed begynder at vende sig helt bort fra materialismen og gudløsheden og tilbage til verdensgenløsningen. Disse mennesker længes efter at få opklaret livsmysteriets løsning. De længes efter en åndelig viden eller videnskab, der kan retfærdiggøre deres afvigelse fra flertallet med hensyn til deres humane eller næstekærlige livsindstilling, deres antimilitarisme, deres antipati imod krig og dødsstraf, deres antipati imod dyredrab og den heraf følgende antipati imod kødspisning eller animalsk føde o. s. v. Disse mennesker er blevet så humant udviklede, at de begynder at føle, at udviklingen må gå i den retning, de selv er inde på, men de kan endnu ikke ved

egen hjælp komme til klarhed over den absolutte evige sandhed, den livsmysteriets løsning, det virkelige, kosmiske, kærlige verdensbillede, de med deres humane evne og begyndende intuition begynder at føle eksisterer. Disse mennesker er nu atter modne for verdensgenløsningens vejledning. Men nu er det ikke en ny på dogmer baseret religion, de søger. En sådan er de totalt uimodtagelige for. Nu er det derimod et af en åndelig eller kosmisk videnskab manifesteret verdensbillede, analyseret ud i logiske detaljer, tilpasset og gjort tilgængeligt for en på intelligens, humanitet og intuition kombineret sanseevne, de er modtagelige for. Er et menneskes sanseevne blevet så udviklet, at den udgør en fremragende kombination af disse bevidsthedsevner, kan det kosmiske eller evige verdensbillede, den evige sandhed om Guddommen, de levende væseners udødelighed samt universets grundtone, kærligheden, ved forskning eller studium blive til teoretisk kendsgerning. Og ved et indgående studium permanent at holde sig det evige verdensbilledes kosmiske analyser for øje kan det ikke undgå at føre sandhedssøgerens væremåde mere og

mere i kontakt med kærlighedsloven eller nævnte grundtone. Og med denne væremådes udvikling til daglig vane befordrer den intuitionsevnen videre vækst. Og med denne udvikling begynder væsenet igennem den at møde den virkelige verden, det virkelige liv hinsides den fysiske verden. Dette møde med den anden virkelighed end den fysiske, den kosmiske virkelighed, sker kun i form af ganske svage glimt. Et sådant glimt mærkes som et mere eller mindre pludseligt nedslag i bevidstheden af et uendeligt skønt velvære, en behags- eller glædesfornemmelse, man ikke før har kendt mage til. Den kan endog i visse tilfælde give væsenet fornemmelsen af at være indhyllet i et stærkt hvidt lys. Men oplevelsen er kun en moment- eller øjebliksoplevelse. Alligevel efterlader den i væsenet et lille glimt af kosmisk viden. F.eks. kan det i et sådant kosmisk glimt opleve sin egen udødelighed. Det får ikke denne oplevelse i analyserede, logiske detaljer. Det kan derfor ikke forklare eller bevise denne sin udødelighed for andre mennesker. Det ved bare, at det er absolut udødeligt. Et sådant kosmisk glimt er en overordentlig stærk inspi-

rationskilde i lange tider for det pågældende væsen. Men efterhånden vil dog eventuelle andre ufærdige sider i væsenets væremåde skabe lidt mørk karma, men væsenet vil altid tænke tilbage på denne sin guddommelige oplevelse. Og når det får udlevet sin karma på nævnte ufærdige felt, kan det atter blive modtageligt for et nyt kosmisk glimt. I dette kan det eventuelt opleve reinkarnationen, i et næste glimt kan det opleve f. eks. skæbneloven eller dette, at man udelukkende er sin egen skæbnes dybeste ophav. Og således kan man igennem kosmiske glimt opleve evige facitter fra den højeste viden.

Men kosmiske glimt er ikke endemålet. Så længe væsenet endnu er ufærdigt, selv om det er fremragende udviklet, kan det i heldigste tilfælde kun opleve de højeste og evige fakta i kosmiske glimt. Imellem disse kosmiske glimt er der mere eller mindre lange mellemrum alt efter størrelsen af det mentale område af ufærdig tilstand, væsenet skal have færdigudviklet, inden det kan få det næste kosmiske glimt. Og således fortsætter den tredje grad af menneskets kosmiske indvielse, indtil væsenet ikke me-

re har noget ufærdigt i sin mentalitet eller væremåde, men permanent opfylder kærlighedsloven, der samtidig er loven for livet. Det er nu nået frem til at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv. Da indtræder den store guddommelige indvielse, jeg har udtrykt som „Den store Fødsel”. Den er selve kulminationen af individens tredie grad. I denne lyskulmination får væsenet permanent kosmisk bevidsthed. Det kanderefter ikke blot af hjertet opfylde kærlighedsloven i væremåde over for næsten, men det er også permanent bevidst i den absolutte og kosmiske virkelighed bag den fysiske. Og da er det tjenligt til at leve i de højeste verdener i Guds primære bevidsthed hinsides reinkarnationen, hinsides al fysisk tilværelse. Det er nu selv suverænt blevet solskinsforedragets totale lys. Det er blevet vejen, sandheden og livet. Guds skabelse af „mennesket i sit billede efter sin lignelse” er sket fyldest.

13. KAPITEL

Menneskehedens nye møde med verdensgenløsningen

Igennem disse små glimt fra verdensgenløsningen har vi fået et overblik over menneskehedens kosmiske skæbnesituation. Vi har set, hvorledes Gud udfører sin store kærlighedsplan med hensyn til sin omskabelse af det primitive, dyriske menneske til „mennesket i sit billede efter sin lignelse”, Vi har ligeledes set, at mørket og lidelserne hverken er „hævn” eller „straf” fra en vred Gud, men derimod udgør et område, inden for hvilket væsenet kan få lejlighed til at opleve, med hvilke manifestationer eller handlinger man gør sin skæbne lys og lykkelig, og med hvilke manifestationer eller handlinger man gør den til mørke, lidelse og smerte. Hvordan skulle væsenet ellers komme til at kende forskel på godt og ondt? Og hvordan skulle det kunne nå frem til at få evne til at skabe sin skæbne lidelsesfri og fuldkommen og derved komme til at opleve en permanent lykke og glæde ved at være til? Vi har således set,

at mørket og lidelserne er et uundværligt led i den store indivielsesproces, i kraft af hvilken Gud skaber mennesket i sit billede. Den store del af jordens mennesker er i færd med, igennem deres mørke væremåde og ragnarok, at opleve, hvad der er ondt, og hvad der er godt. Og efterhånden som de kommer igennem dette mørke og begynder at få human evne og begynder at få deres bevidsthed drejet imod lyset og freden, og spørgsmålet „livsmysteriets løsning” bliver mere og mere brændende, da udgør de aspiranter til menneskeheds tredie grad af den store indivielse. De udgør da de væsener, som Kristus udtrykte som „fårene”, der skilles ud fra de væsener, som endnu er i mørket, og som Kristus udtrykte som „bukkene”. De førstnævnte væsener udgør altså de væsener, der nu er mere eller mindre modne til at modtage og forstå verdensgenløsningens nye form for vejledning: livsmysteriets løsning i form af verdensaltets kosmiske analyser i logisk, sammenhængende tankerækker, synlige for intelligensen, humaniteten og intuitionen. Alt eftersom man har denne kombination af sanseevne, vil man møde Guds ånd, hvilket

her vil sige: „Talsmanden den hellige ånd” i denne løsnings kosmiske analyser. Og lyset fra solskinsforedraget fra Galilæas bjerge vil i forstærket glans føre mennesket mod Guddommens strålevæld bag indvielsesens port, føre „den fortabte søn” tilbage til sin fader.

INDHOLD

ET GLIMT FRA VERDENSGENLØSNINGEN

1. kap.	Et tidløst foredrag	5
2. "	Guds gave til menneskeheden igennem verdensgenløsningen .	7
3. "	Verdensgenløsningens tale ovenfra og nedenfra	8
4. "	Verdensgenløsningens autoritet	10
5. "	Hvad det betød at tro på verdensgenløseren	12
6. "	Vikinge- eller hedningekulturen i kristendommen	15
7. "	Djævlebevidsthed eller antikrist	19
8. "	Hvorfor verdensgenløsningen tilsyneladende har tabt sin vejledende magt over menneskene	22
9. "	Menneskenes fysiske tilværelse er en kosmisk indvielse	24
10. "	Menneskehedens første grad af indvielse	29
11. "	Menneskehedens anden grad af indvielse	32

12.kap.	Tredie og sidste grad af menneskehedens store indvielse ..	37
13. "	Menneskehedens nye møde med verdensgenløsningen	44